

כל הזכויות שמורות

צפויה בימים הקרובים תופפת כוח רצינית לישראל. אם תפורסם הידיעה ברבים, היא תימסר בצורה חגיגית ורבת־דוּסָם.

כמה מפלגות ינסו לנצל במלחמת־הבחירות את אלופי התנ"ך. בעוד שבמפא"י העלו כמה עסקנים את הרעיון להכניס לרשימת

המועמדים את יחיאל אלשיך, כדי למשוך קולות של תימנים ודתיים, יעשה נסיון מטעם המפלגה הדתית הלאומית למשוך לרשימתם את עמוס חכם.

השגריר הסובייטי יעזוב את ישראל אחרי ה־1 בנובמבר ולא יחזור אליה, כל זמן שישאל לא תמנה שגריר קבוע במוסקבה.

ההודעה הממשלתית על מניו של אלוף יוסף אבידו למנהל הכללי של משרד העבודה, עוד בטרם שמונה לו מחליף, מתפרשת בחוגי הדיפּוֹלומאטים הסובייטים בישראל כעלבון מפורש וכהזמנה לניתוח יחסים מעשי.

לפחות. באותה צורה מתפרשות גם הידיעות ש"הדולפו" לעתונים על אי-

הסכמתם של דויד הכהן ויעקב שפירא לקבל את תפקיד השגריר במוסקבה על עצמם.

לתסיסה גוברת והולכת בין צעירי מפא"י, בעיקר בי תנועת המושבים, יש לצפות בהתקרב הבחירות לנכנסת.

הפעם המדובר הוא בצעירים ממש, בגילים 28-24, מאלה שהשתחררו לפני כחמש שנים מצה"ל, או בשנים האחרונות מצבא הקבע. במושבים ובקיבוצים מתרכזים חוגים גדלים של צעירים וצעירות, המביעים בגלוי בכל הזדמנות את התמור-

מרותם מן ההנהגה הנוכחית. ציר הביקורת הוא השחיתות במדינה וחוסר המעש

שראשי המפלגה מגלים ביחס אליה. החנינה שהעניק הנשיא לאחרונה לשלום

רון וליוסף אלחננס הוציאה מן הכלים את הצעירים האלה, הרואים בכך עידוד גלוי ושחיתות ימרי

תרבה.

הבחירות בהסתדרות הי ארצית של הי הסתדרות הכי ללית יקומו בי עת וכעונה אי רית עם הכחיר

רית בהסתדרות כולה. חשבון מ פא"י: מאחר שיש לצפות לנצחונה ב

לחירות בהסתדרות כולה (בעזרת הט כסיסים ואף הזיופים הרגילים) יבטיח לה

קיום הבחירות ב הסתדרות הארצי יות באותו מועד

את אותם היתרונות גם שם, כנגד מפל

נות השמאל. המועד המצופה: זמן קצר לפני הבחירות לכ

נסת הרביעית, כדי שנצחקן מפא"י ב

הסתדרות יגביר את הפרסטיגיה שלה ל

קראת המאבק העי קרי.

תערוכת הקיבוצים לא תתקיים בתל־אביב. בניגוד לקיבו

צים, שרצו לקיימה בתל־אביב כדי לכסות את הגרעון הגדול מן המשוער

שנתהווה בגלל מעוט המבקרים בחיפה, החליט תדי קולק למנוע את הדבר,

מחשש פן יגדיל קיום התערוכה המוצלחת בתל־אביב את הפרסטיגיה של חיים

לבנון הצ"כי. לעומת זאת ייתכן קיום התערוכה באחד המקומות בסביבת תל־אביב.

שטרי הכסף יוחלפו. אין כנראה מנוס מפני צעד זה, מאחר

וסכומים גדולים של סטרות מזוייפים נמצאים עתה, בחוץ־לארץ וחלקם אף

חזר ארצה.

קרוב לוודאי שראש ממשלת איטליה, אמינוטורה פנפני,

יכמל את ביקורו בישראל. הסיבה, אשר אפשר היה לצפות לה מראש:

מורת רוחם של הערבים.

מפ"ם תחריף באופן מלאכותי את יחסיה עם מפא"י.

בסוף אוקטובר תקיים מפ"ם כינוס של פועלי בנין, בו תעלה את הדרישה

להגדלת שכר העבודה ב־15% והטבות אחרות, בניגוד מוחלט לקו הממשלה.

כוונת מפ"ם: לשטש את הרושם הציבורי כאילו היא גרורת מפא"י, לפתוח

בזאת את תעמולת־הבחירות שלה.

הסוחרים יצאו שוב למערכה של הפגנות ומחאות. הפעם

יהיה זה נוכח נסיונה של הסתדרות העובדים לארגן את הזבנים השכירים באיגוד

מיוחד. אולם הפעם אין הסוחרים מאוחדים בדעתם בקשר לתגובתם, מאחר

שהענין נוגע רק לבעלי החנויות הגדולות ולא לרוב ציבור הסוחרים, שאינו

מעסיק זבנים שכירים.

חילופי גברי רציניים צפויים במשמרת מחוז ירושלים, עקב שטרוריה פלילית שנתגלתה במטה ענף התנועה בבירה. הסמלים משה

אלמגור, שלמה נגרי ודויד מזרחי מענף זה נאסרו לאחרונה באשמת ניהול עסק פרטי של השכרת מכונות, בתוך כתלי המשטרה. הקצין החוקר בפרשה, ע.מ.מ. דויד טריפוס, ימצא בוודאי את הקשר למפקדיהם של סמלים אלה, קצינים בכירים במטה המחוז.

העם

אזרח אמיץ

מלכד ברית־המועצות, אין מדינה המור פיעה כלפי העולם כגוש מונוליטי כמו ישראל. בכל רחבי העולם חוזרים כל ה־ישראלים כתוכים אחרי אותן הסיסמות הרשמיות, סוגדים לקו הרשמי של ממשלתם כדבר אלוהים חיים.

לולא הרצון הטוב שנשאר בעולם התרבותי כלפי ישראל, כתוצאה מפשעי הנאצים, הייתה הופעה טוטאליטארית זו מבאישה מ־זמן את ריח המדינה. כי אנשים נאורים בעולם המערבי מעדיפים מדינות בהן יש מאבק של דעות והשקפות, ושהן נשמעים בצד הקול הממשלתי גם קולות אחרים.

במידה רבה נובעת אחידות חדוגנית זו מ־תסביך גלותי: הרגשתם של בני הגטו שעליהם הלציג חזית אחידה כלפי ה"גויים". אולם בשנים האחרונות נוספה סיבה מוח־שית יותר. בכל רחבי העולם, עד לפניות הנידחות ביותר, משגיחים מאות רבות של שליחי מנגנון־החושך הישראלי, כולם בשכר מלא ובתנאים נוחים, על אזרחי ישראל. לא

מוסרי, וכי הדבר מחייב אותו לפעילות מדינית. כך חתם, בין השאר, על הכרוז של 150 אנשירוח נגד הממשל הצבאי.

ישראל אינה כיג'י. עובדות אלה לא נעלמו מעיני ראובן שילוח ואנשיו, השוקדים לדעת את הכל על כל אנשי הציבור בישראל. לכן, כשאך הופיע שמו של פלסנר ברשימת־המשתתפים האיטלקית, הוזמן הפרופסור למשרד־החוץ. שם גורשו בלשון שלא השתמעה לשתי פנים, לתור על הנסיעה. פלסנר דחה את הדרישה.

השבוע יכול היה שילוח לקבוע בסיפוק מר שצדק בהערכת האיש. כאשר הסתלקו הציגים הישראליים מן הועידה, נשאר פל־סנר על משמרתו, נאם את נאומו המדעי על המשותף בין שלוש התרות השמיות, היהדות, הנצרות והאיסלאם.

הוא לא הסתפק בכך. הודיע פלסנר ב־ראיון עתונאי: "ישראל אינה זהה בעיני עם בן־גוריון ודעותיו. האידיאל שלי הוא כינון החברה החדשה, עליה חלם הרצל, שאת דעותיו האמיתיות מסלפים אנשי ה־משרד הקיים. הציגונים האמיתיים בדרונו היו ארלוזורוב ולנדואר. אני משתמש באו־תה מידה של חרות שהמדינה משאירה לנו, כדי לפעול בהתאם להכרתי ולטובת ישראל, באופן ההולם את עברה".

הוסיף פלסנר: "איני נציג רשמי של ישראל. איני רואה את עצמי כפורף להחלי־טה בלתי־הגיגית של אנשים בעלי כחנות רעות כלפי הערבים. אני בטוח כי פרופסור בובר היה נוהג כמוני".

אולם פלסנר לא היה המים. הוא ידע כי מאותו רגע יופעל נגדו מלוא הכוח של המנגנון. העיר הוא: "איני מסתח. אם יהיו נבנים ויטיתו נגדי, הרי יש לי אמצעים אחריים, ואינני תלוי מבחינה כלכלית באו־גיברסיטה".

איש "תמחוני". הוא לא טעה. כבר למחרת בבוקר החלה מכונת־ההשמצה ב־רשמית לפעול במלוא הקיטור. כתבות ה־עתונאי־המשרד הציגו את פלסנר כאיש "תמ־הונו", מטורף למחצה, עובר־בטל (פשע ל־דוגמה: הוא התרגו על ילדים שאינם קמים ומפנים את מקומותיהם לגברות באוטובוס). מעמדו המדעי, המוכר ברחבי המרחב, הוטל בספק. דוברים רשמיים איימו ב"חקירה". אולם לגבי רבים מאזרחי ישראל היה פלסנר השבוע מעין גיבור לאומי, איש שנתן מופת של אומץ־לב אזרחי. הודות לו נקבע בפלורנץ כי לישראל יש יותר מקול אחד.

יחסים מרחביים

כגוב בליה

השלום בין ישראל ועמי ערב יבוא, כמו יום־הדין באמונת הנוצרים, כגוב בליה". יסודו לא יונח בפגישות דרמטיות, בוועידות־שלום היסטוריות, ובתרועות הצוצרה. לכל אלה חייבים לקדום מאות מגעים שקטים ללא־פרסומת, פגישות פרטיות בהן יתגבש לאטו בסיס ראשון לאמון הדדי ולהבנה הדדית.

יוזמי ועידת־פלורנץ רצו בדיוק בואת. אחד היוזמים העיקריים היה יוסף (ג'ו) גולן, איש כפר אביחיל, ראש המחלקה ה־ערבית של הקונגרס היהודי באירופה. אדם שקט ורציני, הפועל מזה שנים בסבלנות ובהתמדה ליצירת מגע עם הערבים. היה זה הוא ששיכנע את גיורגיו להפירה, וזה עיזית פלורנץ, לכנס ועידה של עמי הים התיכון שתהיה מוקדשת, באופן רשמי, ל־ליבון בעיות רוחניות, רעיוניות ותחיות גרידא.

החשבון: מחוץ לישיבות הרשמיות יוכלו אנשירוח ישראל ומאוצות ערב להיגוש באופן שקט ופרטי, ללא פרסומת עתונאית, לברר זו הפעם הראשונה את הסיכויים ה־אמיתיים ליחסי שלום ושותפות. לקשור קש־ריידידות אישיים ולשתול את השתיל העדין הראשון לפעולת־שלום עתידה.

ההרצאות בתוכנית היו כמעט כולן מוקדשות לנושאים דתיים. רק הרצאה אחת הי־תה צריכה לדון בסוציאליזם הערבי. נעשה הכל כדי למנוע את בואם של אישים פרי־ליטיים רשמיים, שיאלצו את שאר הנציגים להבליט שוב את השנאות הנושנות ולנקוט בקו נוקשה. כאשר ערך גולן, יחד עם לה־פירה, את רשימת המוזמנים מכל הארצות, היה מצוייד בהבטחה מפורשת מפי שרת־החוץ הישראלית, שנמסרה לו באמצעות

*. הלא אף אתם ידעתם היטב כי יום ה־כגוב בליה, כן יבוא. (איגרתו הראשונה של שאולוס אז קחילת התסלתיקים).

פגיעה ישירה

רק עסקנים מפלגתיים מישראל, אלא גם כסודנים, סוחרים וסתם תחירים בטוחים כי דבריהם בנכר ייכנסו לאחד התיקים ב־ישראל, עלולים מוטט את הקאריירה שלהם כשיחזרו הביתה.

מפר הפקודה. השבוע זכתה ישראל לאזרה אחר, ששכר את החזית הטוטאלי־טארית, העז להציג כלפי העולם את דעותיו הפרטיות, למרות האיומים הרשמיים. היתה זאת הפגנה של אומץ־לב נדיר בישראל.

הענינים בוועידת פלורנץ הגיעו לכלל מש־בר. ראובן שילוח הצליח להגשים את ה־משימה אשר לשמה בא: לפוצץ את הוועי־דה. כל המשתתפים שבאו מישראל נכנעו לפקודתו, הודיעו על הסתלקותם (ראה לה־1). ואו לפתע נסתבר כי משתתף אחד מ־ישראל מפר את הפקודה. היה זה הפרופסור מאיר פלסנר (60), יהודי גרמני ממוצא פולני, שהוזמן אישית לוועידה כמומחה בעל שם עולמי למדעי האיסלאם.

פלסנר נקרא לפלורנץ לפי בקשת מאר־טין בובר, ידידו האישי של המארת, הפרו־סבור גיורגיו להפירה, ראש העיר. כמו בובר, גמנה פלסנר על חברי האגודה איחוד־מכיון שהועידה לא היתה פוליטית, אלא מוקדשת לבעיות רוחניות ודתיות, העדיפה איחוד לשלוח את פלסנר, כותב הערך האזרח והאיוון על האיסלאם באנציקלופדיה העברית, במקום אדם פוליטי מובהק.

אולם גם פלסנר הוא בעל הכרה פוליטית עמוקה. כיהודי דתי, השומר מצחת ולומר מדי יום שערך בתלמוד, הגיע למסקנה כי הקו האנטי־ערבי של ממשלת ישראל בלתי